

közepette Isten azt várja el tőlünk, hogy tegyünk meg minden tőlünk telhetőt, hogy önmagunk cselekedjünk, és ne velünk cselekedjenek (lásd 2 Nefi 2:26), és bízunk Őbenne. Lehet, hogy nem látunk angyalokat, nem hallunk mennyei hangot vagy nem kapunk lenyűgöző lelki élményeket. Gyakran úgy haladunk tovább, hogy csak reméljük és imádkozunk azért, hogy Isten akarata szerint cselekedjünk, de nem vagyunk biztosak benne. Azonban ha betartjuk a szövetségeinket és a parancsolatokat, és mindig egyre állhatatosabban törekszünk a jó cselekedetekre és a fejlődésre, annak bizonyosságával járhatunk, hogy Isten vezeti lépteinket. És annak bizonyosságával szólhatunk, hogy Isten ihleti az általunk elmondottakat. Részben ezt jelenti a szentírás, amely azt mondja: „Akkor majd megerősödik önbizalmad Isten színe előtt” (T&Sz 121:45).

Ha helyesen keresitek és alkalmazátok a kinyilatkoztatás lelkét, akkor megígérem nektek, hogy „az Úr világosságában” fogtok járni (Ésaiás 2:5; 2 Nefi 12:5). Időnként a kinyilatkoztatás lelke azonnal és intenzíven működik, máskor finoman és fokozatosan, és gyakran olyan gyengéden, hogy talán tudatosan fel sem ismerjük. Azonban függetlenül ezen áldás elnyerésének mintájától, az így kapott világosság beragyogja és kitágítja a lelkünket, és megvilágosítja az értelmünket (lásd Alma 5:7; 32:28), utat mutat és védelmet ad nekünk és családjainknak.

Apostoli tanúbizonyosságot teszek arról, hogy az Atya és a Fiú élnek. A kinyilatkoztatás lelke valóságos – működhet és működik egyéni életünkben, valamint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában. Ezekről az igazságokról teszek bizonyosságot az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Írta: Thomas S. Monson elnök

A szent templom – jelzötűz a világnak

Az egyháztagság mind közül legfontosabb és legnagyobb áldásai azok, melyeket Isten templomaiban nyerhetünk el.

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim, szeretetemet és üdvözetemet fejezem ki mindannyiótoknak, és imádkozom, hogy Mennyei Atyánk vezérelje gondolataimat és sugalmazza szavaimat, miközben ma hozzátok szólok.

Kezdeként hadd jegyezze meg néhány dolgot Allred nőtestvér és Burton püspök és mások ma délelőtt elhangzott szép üzeneteivel kapcsolatban az egyház jóléti programjáról. Ahogyan ők is említették, e sugalmazott program, mely már oly sok életet áldott meg, idén 75 éves. Kiváltságomban állt személyesen is ismerni néhányat azok közül, akik pionírként szolgáltak e hatalmas törekvésben – könyörületes és előrelátó emberek voltak ők.

Ahogyan Burton püspök, Allred nőtestvér és mások is említették, az egyházközség püspökének kötelessége, hogy gondoskodjon azokról a szükségét szenvedőkről, akik az egyházközsége határain belül élnek. Nekem is ebben a kiváltságban volt részem, amikor Salt Lake Cityben nagyon fiatal püspökként egy 1080 fős egyházközség felett elnököltem, melyben 84 özvegy is élt. Sokaknak

volt szüksége valamilyen segítségre. Mennyire hálás voltam az egyház jóléti programjáért, valamint a Segítőegylet és a papsági kvórumok segítségével!

Kijelentem, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza jóléti programja a Mindenható Isten sugalmazására született.

Kedves fivéreim és nőtestvéreim, ezen a konferencián lesz három éve, hogy az egyház elnökeként támogatottok. Ezek az évek természetesen nagyon dolgoosan teltek, melyekben akadtak bőven kihívások, de számtalan áldás is. Az a lehetőségem, hogy templomokat szentelhettem fel, a legörömtelibb és legszentebb áldások közé tartozott, így ma a templomokról szeretnék beszélni nektek.

Az 1902 októberében tartott általános konferencián az egyház akkori elnöke, Joseph F. Smith elnök, a nyitóbeszédében azon reményének adott hangot, hogy egy nap majd „templomok épülnek a [világ] különböző pontjain, mindenhol, ahol azokra szükség lesz az emberek kényelme szempontjából”¹.

Az egyház 1830-ban történt megalapítása után eltelt első 150 évben 21 templom épült, beleértve ebbe az

Ohioi Kirtland és a Nauvoo templomokat is Ezzel szemben tekintünk vissza az 1980 óta eltelt 30 évre, mely során 115 templom épült és lett felszentelve. A tegnap bejelentett 3 új templommal együtt további 26 áll építés alatt, vagy építést előkészítő stádiumban. Ezek a számok pedig csak tovább növekednek.

Az a cél, melyben Joseph F. Smith elnök 1902-ben reménykedett, most valósággá válik. Azt szeretnénk, hogy amennyire csak lehetséges, elérhetővé tegyük a templomot az egyháztagjaink számára.

Az egyik jelenleg is építés alatt álló templom a Brazíliai Manaus templom. Sok évvel ezelőtt olvastam egy több mint száz egyháztagból álló csoportról, akik Manausból, mely az amazonasi esőerdők közepén fekszik, elutaztak a legközelebbi, mintegy 4000 kilométerre lévő templomba, a brazíliai São Paulóba. E hithű szentek négy napon és négy éjszakán át utaztak hajón az Amazonas folyón és annak mellékágain. A vízen történt utazásuk után buszokra szálltak, hogy további három napig utazzanak mindenféle göröngyös utakon, közben pedig sem túl sokat enni, sem pedig kényelmesen aludni nem tudtak. Hét nap és hét éjszaka után megérkeztek a São Paulóban lévő templomhoz, ahol örökkévaló szertartásokban részesültek. Természetesen a hazaútjuk is ugyanolyan nehéz volt. Mindezek ellenére azonban részesültek a templom szertartásaiban és áldásaiban, és bár pénztárcájuk kiürült, ők maguk a templom lelkületével, valamint az elnyert áldások iránti hálával tértek vissza.² Most pedig, sok évvel később, a Manausban élő egyháztagjaink örvendeznek, amint látják, ahogy saját templomuk lassan formát ölt a Rio Negro partjainál. A templomok,

bárhol is épülnek, örömet hoznak hithű egyháztagjaink számára.

A beszámolók olyan áldozatokról, melyeket emberek azért hoznak, hogy elnyerhessék a kizárólag Isten templomában elnyerhető áldásokat, mindig megérintik a szívemet, és megújult hálával töltenek el a templomok iránt.

Hadd osszam meg veletek Tihi és Tararina Mou Tham és 10 gyermekük történetét. Egy leányuk kivételével az egész család az 1960-as évek elején csatlakozott az egyházhoz, amikor misszionáriusok mentek a Tahititől mintegy 160 kilométerre délre fekvő szigetükre. Hamarosan vágy ébredt bennünk, hogy a templomi pecsételést által örökkévaló családdá váljanak.

A Mou Tham család számára akkoriban a legközelebbi templom a több mint 4000 kilométerre délnyugatra fekvő Új-Zélandi Hamilton templom volt, ahova csak egy költséges repülőúttal lehetett eljutni. A soktagú Mou Tham családnak, kiknek szerény megélhetését egy kis ültetvény biztosította, nem volt elég pénze a repülőjegyekre, sem esélye arra, hogy munkát kapjanak a kis csendes-óceáni szigetükön. Így hát Mou Tham testvér

a fiával, Gérarddal együtt meghozta azt a nehéz döntést, hogy közel 5000 kilométert utazzon azért, hogy Új-Kaledóniában dolgozzon, ahol már az egyik fiuk alkalmazásban állt. A munkáltató gondoskodott a dolgozók bányához való utazásáról, a visszautat azonban nem fizette.

A Mou Tham család három férfitagja négy évig dolgozott ott. Ez idő alatt egyedül Mou Tham testvér látogatott haza mindössze egyszer, az egyik leánya esküvőjére.

Négy év után Mou Tham testvér a fiaival elegendő pénzt tudott összespórolni ahhoz, hogy a család elmehessen az új-zélandi templomba. Egy leányuk kivételével, aki gyermeket várt, mindenki ott volt a családból, aki egyháztag volt. E leírhatatlan és örömteljes esemény során az időre és az örökkévalóságra is egymáshoz pecsételtek őket.

Mou Tham testvér a templomból közvetlenül Új-Kaledóniába tért vissza, ahol még további két évig dolgozott, hogy kifizethesse annak a leányknak, az ő férjének és gyermeküknek az utazási költségét is, akik előzőleg nem jutottak el velük a templomba.

A későbbi évek során Mou Tham testvér és felesége vágyat éreztek arra, hogy templomban szolgálhassanak. Addigra már felépült és felszentelték a Tahiti Papeete templomot is, ahol négyszer is szolgáltak missziót.³

Testvérek, a templomok többet jelentenek egy halom téglánál és malternál. Hit és böjt tölti meg őket. Próbatételek és bizonyágok építik azokat. Az áldozathozatal és a szolgálat pedig megszenteli őket.

Ennek az adományozási korszaknak az első temploma az ohioi Kirtlandben épült. Az akkori szentek nagyon szegények voltak, az Úr mégis megparancsolta nekik, hogy építsenek templomot, tehát megépítették. Heber C. Kimball elder így írt erről: „Csak az Úr ismeri a szegénység, a megpróbáltatás és a nélkülözés megnyilvánulásait, amelyeken át kellett mennünk ahhoz, hogy elérjük ezt a célt.”⁴ Azután pedig, hogy minden olyan lelkiismeretesen elkészült, a szenteket arra kényszerítették, hogy elhagyják Ohio államot és szeretett templomukat. Idővel Illinois államban, a Mississippi partjainál találtak átmeneti menedéket. Településüket Nauvoonak nevezték, és szilárd hittel újra hajlandók voltak mindent feláldozni, hogy újabb templomot emeljenek Istenüknek. Üldöztetések támadtak ellenük, és bár a Nauvo templom

már majdnem elkészült, újra kiűzték őket otthonaikból, és egy terméketlen területen kerestek menedéket.

Küzdelmük és áldozathozataluk újra kezdődött azzal a 40 évig tartó munkával, mely során felépítették a Salt Lake templomot, mely most is oly méltóságteljesen áll a Konferencia-központ déli oldalán.

A templomok építéséhez és a templomba járáshoz mindig is társult bizonyos mértékű áldozathozatal. Megszámíthatatlanul sokan vannak, akik azért küszködtek és dolgoztak, hogy saját maguk és családtagjaik számára elnyerjék azokat az áldásokat, melyek kizárólag Isten templomában találhatóak.

Miért hajlandók oly sokan oly sok mindent feláldozni azért, hogy elnyerjék a templom áldásait? Azok, akik megértik a templomból származó örökkévaló áldásokat, tudják, ahhoz, hogy elnyerjék ezeket az áldásokat egy áldozat sem túl nagy, és nincs az a teher vagy küzdelem, amely túl nehéz lenne. Soha nem kell túl sok kilométert utazni, túl sok akadályt leküzdeni vagy túl sok kényelmetlenséget elviselni. Tudják, hogy a templomokban elnyert szabadító szertartások, melyek lehetővé teszik számunkra, hogy egy nap majd örökkévaló családi egységben térhessünk vissza Mennyei Atyánkhoz, valamint a magasságból

jövő áldásokkal és hatalommal való felruházásunk minden áldozatot és erőfeszítést megér.

Napjainkban a legtöbbszörünknek nem kell hatalmas nehézségeket elszenvednie, hogy eljuthasson a templomba. Az egyháztagság nyolcvanöt százaléka él legfeljebb 300 kilométerre egy templomtól, sokunk számára a távolság még ennél is kisebb.

Ha magatokért már voltatok a templomban, és viszonylag közel éltek hozzá, áldozat lehet a részetekekről az is, hogy rohanó életekből egy kis időt arra szakítotok, hogy rendszeresen ellátogassatok a templomba. Oly sok munkát kell még elvégezni a templomainkban azokért, akik a fátyol túloldalán várakoznak. Miközben elvégezzük értük a munkát, tudni fogjuk, hogy olyat tettünk, amit ők maguk nem tudtak volna elvégezni. Joseph F. Smith elnök egy rendkívüli kijelentésében ezt mondta: „Az értük tett erőfeszítéseink által rabláncaik lehullanak róluk, s eloszlik az őket körülvevő sötétség, hogy fény ragyoghassa be őket, és a [lélekvilágban]

hallani fognak arról a munkáról, melyet gyermekeik végeztek el itt értük, s ők veletek együtt fognak örvendezni azért, mert eleget tettetek ezeknek a kötelességeknek.”⁵ Testvérek, nekünk kell elvégezni a munkát.

Saját családomban néhány legszen-
tebb és legbecsesebb élményünk ab-
ból származott, amikor a templomban
együtt végeztünk pecsételő szertartá-
sokat az elhunyt őseinkért.

Ha még nem voltatok a templom-
ban, vagy *már* voltatok, de jelenleg
nincs érvényes ajánlásotok, nincs
fontosabb cél számotokra annál, mint
azon munkálkodni, hogy érdemesek
legyetek eljutni a templomba. Áldozat-
hozatalotok valószínűleg összhangba
hozza majd az életeteket mindazzal,
ami ahhoz szükséges, hogy ajánlást
kaphassatok. Mindehhez pedig lehet,
hogy el kell hagynotok olyan régóta
meglévő szokásokat, melyek jelenleg
távol tartanak benneteket a templom-
tól. Lehet, hogy hitre és fegyelemre van
szükségetek, hogy fizessétek a tizedet.
Akármi is legyen az, váljatok érde-
messé arra, hogy beléphessetek Isten
templomába! Tartsátok biztonságban
az ajánlásotokat, és becses tulajdono-
tokként tekintsetek rá, mert az is.

Amíg nem voltatok az Úr házában,
és nem nyertétek el az ott rátok váró
összes áldást, addig nem részesültetek
mindabban, amit ez az egyház tartogat
számotokra. Az egyháztagság mind
közül legfontosabb és legnagyobb
áldásai azok, melyeket Isten templo-
maiban nyerhetünk el.

Most pedig, tizenéves korú fiatal
barátaim, mindig legyen szemetek
előtt a templom. Ne tegyetek semmi
olyat, ami megakadályozhat abban,
hogy belépjete annak kapuján, és
részesüljete az ott elérhető szent és
örökkévaló áldásokban. Megdicsérlek
benneteket, akik már most is rend-
szeresen jártok a templomba, hogy

kereszteléseket végeztetek a halot-
takért, nagyon korán reggel felkelve,
hogy ezeket a szertartásokat még az
iskola kezdete előtt elvégezhesétek.
Nem is tudom, hogy lehetne-e ennél
jobban kezdeni egy napot.

Veletek pedig, akik fiatal gyerme-
kek szülei vagytok, hadd osszak meg
egy bölcs tanácsot Spencer W. Kimball
elnöktől, aki ezt mondta: „Nagyszerű
lenne, ha a szülők az otthonuk összes
hálószobájába kitennék egy templom
képét, hogy [gyermekeik] már újszülött
[koruktól] fogva mindennap láthassák
a képet, míg az [életük] részévé nem
válik. Így, amikor [eléri] majd azt a
kort, amikor [meghózzák] azt [a] na-
gyon fontos döntést, hogy [elmennek
a templomba], a kérdés igazából már
el is dőlt.”⁶

Gyermekeink ezt éneklük az
Elemiben:

*A templomot szeretem,
Egy nap majd belépek,
Hogy szövetséget kössek,
És szolgáljak híven.*⁷

Könyörgöm nektek, hogy tanít-
sátok gyermekeiteket a templom
fontosságáról!

A világ, melyben élünk, kihívá-
sokkal és nehézségekkel teli hely-
nek tűnhet. Gyakran vesznek körül
olyan dolgok, melyek visszatartanak

bennünket. Amikor elmegyünk Isten e
szent házaiba és emlékezünk a szent
szövetségekre, melyeket ott kötünk,
képesek leszünk minden megpró-
báltatást jobban elviselni, és minden
kísértést legyőzni. E szent menedék-
ben békére lelünk, megújulunk és
megerősödünk.

Most pedig, kedves testvérek,
zárásként hadd említsek meg még egy
templomot. A nem túl távoli jövőben,
miközben világszerte új templomok
öltenek formát, az egyik egy olyan vá-
rosban fog a magasba emelkedni, mely
több mint 2500 évvel ezelőtt született.
Arról a templomról beszélek, mely je-
lenleg Olaszországban, Rómában épül.

Mindegyik templom Isten háza,
mind ugyanazt a funkciót tölti be, és
ugyanolyan szertartásokat és áldásokat
kínál. Az Olaszországi Róma templom
azonban egyedi módon, a világ törté-
nelmileg egyik legjelentősebb pontján,
egy olyan városban épül, ahol az ősi
Péter és Pál apostol hirdette Krisztus
evangéliumát, és ahol később mártír-
halált is szenvedtek.

Tavaly októberben, amikor
összegyűltünk e csodálatos helyszínen
Róma északkeleti részén, az első ka-
pavágás előtt nekem volt lehetőségem
elmondani a felszentelő imát. Sugal-
mazást kaptam arra, hogy felkérjem
Lucio Malan olasz szenátort, valamint
Róma alpolgármesterét, Giuseppe
Ciardit, hogy legyenek az elsők között,
akik ásóikkal kifordítják az első adag
földet. Mindegyikük részt vett abban a
döntésben, mely lehetővé tette, hogy
templomot építsünk a városukban.

Az ég felhős volt, de az idő meleg,
és bár aznapra esőt jósoltak, csupán
néhány csepp esett. Miközben a cso-
dálatos kórus tolmácsolásában olaszul
felcsendültek az „Istennek a Lelke”
című himnusz sorai, úgy éreztük,
mintha a menny és a föld összefogva
egyetlen dicshimnuszban fejeznék ki

Írta: **Richard G. Scott** elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

háláját a Mindenható Istennek. Nem tudtuk visszatartani könnyeinket.

A hithűek egy eljövendő napon majd itt, az örök városban fogják Isten egy szent házában elnyerni az örökkévaló szertartásokat.

Szüntelen hálámat fejezem ki Mennyei Atyámnak a templomért, melyet most Rómában építenek, valamint minden templomunkért, akárhol is legyenek. Mindegyikük jelzőtűzként ragyog a világnak, azon bizonyosságunk kifejezéséeként, hogy Isten, a mi Örökkévaló Atyánk él, hogy Ő szeretne megáldani bennünket és az Ő összes gyermekét minden nemzedékben. Mindegyik templomunk azon bizonyosságunk kifejeződése, hogy a síron túli élet valós, és legalább annyira biztos, mint a jelenlegi földi életünk. Erről tanúságomat teszem.

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim, bármilyen áldozatra is van szükség, hozzuk meg azt, hogy beléphessünk a templomba, és hogy a templom lelkülete ott legyen a szívünkben és az otthonainkban. Járjunk a mi Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus nyomdokaiban, aki a legnagyobb áldozatot hozta meg értünk, hogy elnyerjük az örök életet és a felmagasztosulást Mennyei Atyánk királyságában. Ez az én őszinte imám, Szabadítónk, az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Joseph F. Smith, in Conference Report, Oct. 1902, 3.
2. Lásd Vilson Felipe Santiago and Linda Ritchie Archibald, "From Amazon Basin to Temple," *Church News*, Mar. 13, 1993, 6.
3. Lásd C. Jay Larson, "Temple Moments: Impossible Desire," *Church News*, Mar. 16, 1996, 16.
4. Heber C. Kimball, in Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), 67.
5. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* (1998), 247.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 301.
7. Janice Kapp Perry, "I Love to See the Temple," *Children's Songbook*, 95.

A házasság örökkévaló áldása

Az élet kibontakozásával a templomi pecsételések egyre jelentőségteljesebb lesz. Segíteni fog nektek, hogy minden eddiginél közelebb kerüljete egymáshoz, és nagyobb örömet és beteljesedést találjatek.

Úgy vélem, e nagyszerű kórus gyönyörű üzenete remekül leírja sokunk életének célját: megpróbálni olyanná válni, mint Jézus.

1953. július 16-án, szeretett Jeanene-emmel fiatal párként a Utahi Manti templom egyik oltáránál térdeltünk. Lewis R. Anderson elnök pecsételők hatalmát gyakorolva férjé és feleségé nyilvánított bennünket az időre és az örökkévalóságra. Szavakkal nem is tudom kifejezni azt a békességet és nyugalmat, mely azon bizonyosságból ered, hogy miközben továbbra is érdemesen élek, az Úr házában történt megfelelő papsági felhatalmazás által elvégzett szertartás következtében örökké együtt lehetek szeretett Jeanene-emmel és gyermekeinkkel.

A templom szent szertartásai által mind a hét gyermekünk hozzánk köttetett. Drága feleségem, Jeanene, és két gyermekünk már a fátyol másik oldalán vannak. Ők hatalmas erővel motiválják családunk megmaradt tagjait, hogy úgy éljünk, hogy

együtt mindannyian elnyerjük majd a templomban megígért örökkévaló áldásokat.

Mennyei Atyánk boldogságtervének két létfontosságú pillére a házasság és a család. Kiemelkedő jelentőségüket Sátán azon fáradhatatlan erőfeszítései hangsúlyozzák ki, amelyek a családokat megpróbálják darabokra zúzni. A templomi szertartások jelentőségét pedig, amelyek a családot az örökkévalóságra kötik össze, igyekeznek minél inkább aláásni. Az élet kibontakozásával a templomi pecsételések egyre jelentőségteljesebb lesz. Segíteni fog nektek, hogy minden eddiginél közelebb kerüljete egymáshoz, és nagyobb örömet és beteljesedést találjatek a halandóságban.

Egyszer egy fontos leckét tanultam a feleségemtől. A munkám miatt rengeteget kellett utaznom. Egy alkalommal majdnem két hét távollét után szombat reggel értem haza. Volt még négy óráam a következő találkozóm előtt. Észrevettem, hogy a mi kis